

Sv. Arnoldsson.

Aug. Peterson.

Jan Eliasson.

L. P. Mallmin.

Pehr Pehrsson
i Norrsund.

Anders Olsson,
Tyllered.

Joh. Sjöberg.

W. Bengtsson.
Häradsköp.

P. Pehrson.

N:o 189.

Af herr **N. Jönsson** i Gammalstorp, om nedsättning af tullen
å kaffe.

I den mån, som skyddssystemet utvecklats, hafva naturligen frihandelsperiodens s. k. finanstullar blifvit allt mer otidsenliga. Deras syfte var att bereda staten behöfliga inkomster, och normen för väljande af de artiklar, som skulle tullbeläggas, var en helt annan än fallet är med de verkliga skyddstullarna. Man tog då den artikel, som på samma gång tålde en tullbeskattning och derjemte rönt så stor förbrukning, att en tullsats derå inbragte större summor åt statsverket. Vid åsättande af skyddstullar går man deremot ut från att endast sådana artiklar böra tullbeläggas, hvilkas producerande äro för landet naturliga näringar, eller hvilkas tillverkning kan uppammas under hägnet af ett väl afvägdt skydd.

Skyddstullarna afse alltså icke i främsta rummet att bereda staten ökade inkomster. Men i enlighet med förhållandenas natur medföra de äfven denna fördel och det tills vidare i en grad, som gjort statens finanser mycket lysande. Vårt skyddssystem torde då stå på den punkt, att en reformering kan och bör ske af sådana s. k. finanstullar, genom hvilka väl inkomster beredas statsverket, men hvilka äro åsatta sådana artiklar, som ej kunna inom landet produceras, hvarigenom dessa tullar icke heller i ringaste mån verka skyddande för svensk näring.

En sådan tullsats är den å kaffe.

Utgörande för närvarande 12 öre pr kilo ökar denna tullsats isynnerhet de fattiges utgifter icke oväsentligt. Kaffe torde nemligen icke minst i de fattiges hem numera vara en af de viktigaste nödvändighetsartiklarna, hvilken det är orättvist att fördyra, då statskassan numera icke torde vara i behof af den inkomst af något öfver 2 millioner kronor årligen, hvilken kaffetullen medför, och då genom densamma icke någon svensk näring skyddas. Det är ock oförenligt med det skyddsvänliga systemets principer, af hvilka en af de viktigaste är att förbättra de arbetande klassernas ställning i ekonomiskt och annat afseende, att onödigtvis genom tullar fördyra folkets förbrukningsartiklar. Der tullarna icke skydda svensk näring och svenskt arbete, ligger det i skyddssystemets både syfte och intresse att borttaga dem eller, der de skulle behövas för statsinkomsterna, lägga dem på sådana artiklar, hvilkas importerande utifrån rent af hindrar eller förlamar uppblomstringen af en inhemsk näringsgren.

Genom den prisnedsättning å kaffe, som ett borttagande eller minskande af kaffetullen skulle medföra, skulle desslikes den fördelen vinnas, att förbrukning af helt visst icke sällan för helsan vida skadligare surrogat skulle aftaga.

Då det emellertid måhända skulle orsaka afsevärda rubbningar i budgeten att på en gång borttaga hela kaffetullen, torde klokheten bjuda, att den endast succesivt må försvinna i den mån, som det utan verklig olägenhet för statsverkets ekonomiska ställning kan ske.

Jag tager mig därför friheten vördsamt föreslå,

att Riksdagen behagade besluta, att kaffetullen från och med den 1 januari 1897 nedsättes till 6 öre pr kilogram.

Stockholm den 28 januari 1896.

Nils Jönsson.